

MMA•MMKI

50 éves a magyarországi táncházmozgalom

K O N F E R E N C I A

A KONFERENCIÁT ÉLŐBEN KÖZVETÍTJÜK
YOUTUBE- CSATORNANKON: @MMAMMKI

KÉRJÜK, RÉSZVÉTELI SZÁNDÉKÁT
HONLAPUNKON JELEZZE: MMA-MMKI.HU

2022. február 2., 10.00

PESTI VIGADÓ

a Magyar Művészeti Akadémia székháza

Az MMA Művészetelméleti és Módszertani Kutatóintézet a

intézménye.

Előszó

1972. május 6-át sokan nem feledik azóta sem. Egy egészen új dolog, újfajta szórakozási forma indult el ezen a napon a Liszt Ferenc téri Könyvklubban, amit ma Írók Boltjának hívnak. Ez a szórakozás azóta sokaknál hivatás, másoknál életfilozófia lett. Négy vezető táncegyüttes fogott össze ötven éve, hogy olyan mulatságot hozzanak létre (eleinte csak maguknak), amilyent azelőtt csak az erdélyi, mezőségi Széken láttak.

Szék egy úgynevezett zsáktelepülés, tehát csak az megy oda, akinek dolga van, kijárata nincs. Érthető, hogy az ilyen helyen sokkal masszívabban megmaradt a hagyomány, nemigen szakítottak azóta sem a régi szokásokkal.

Itt alakult ki és élt a „táncház” ki tudja hány évszázada. Ez egy olyan ismerkedési forma, ahol természetesen és hivatalosan találkozhattak a fiatalok. Ilyenkor kibéreltek egy szobát, valakinek a tisztaszobáját, és zenészeket fogadtak. Itt ment a tánc. Elsősorban a lányok és a legények, de a nemrég házasodtak is beállhattak. Remek találkozási lehetőség volt. Ezt a formát, ezeket a szokásokat hozták át az akkor jól lezárt határon Novák Ferenc ma már Kossuth-díjas koreográfus, a Nemzet Művésze vezetésével együttesének, a Biharinak a tagjai. Mindent ugyanúgy csináltak, mint Széken. A zenészek Sebő Ferenc, Halmos Béla és Éri Péter voltak. A dolog olyan jól sikerült, hogy hamarosan kinyitották a kapukat és másokat is meghívtak, nemcsak a táncot egyébként is jól ismerő néptáncosok lehettek ott. Azonban a táncegyüttesbe nem járóknak meg kellett tanítani a lépéseket. Ezt Timár Sándor ma szintén Kossuth-díjas koreográfus álmodta és valósította meg. A zenei anyagot, ami főként Lajtha László gyűjtéséből állt, Martin György bocsátotta a rendelkezésükre.

Mára ez a „szórakozási forma” mozgalommá alakult. Jelentőségéből és szépségéből, izgalmasságából semmit sem veszített. Az UNESCO Szellemi Kulturális Örökség Kormányközi Bizottsága 2011. november 25-én felvette a „Legjobb megőrzési gyakorlatok” regiszterébe a táncház módszert, amely a szellemi kulturális

örökség átörökítésének magyar modellje. Konferenciánkon fény derül arra is, hogy a táncház erősödött vagy gyengült napjainkban, és hajtott-e újabb ágakat.

Fehér Anikó

Program

10.00–10.10	Köszöntő
10.10–10.30	<i>Lelkes Lajos: Az 50 éve történtek hiteles megidézése</i>
10.30–10.50	<i>Stoller Antal: A táncházmozgalom indulása (Az emlékezés kútjából mindenki a maga vedrével merít!)</i>
10.50–11.10	<i>Timár Böske: „Zene és tánc úgy, mint Széken” – Az első táncház és a táncházmozgalom kezdetei</i>
11.10–11.30	Szünet
11.30–11.50	<i>Éri Péter: Martin György szerepe a táncházmozgalom kialakulásában</i>
11.50–12.10	<i>Fehér Anikó: Röpülj páva! – A táncházmozgalom előzményei a televízióban</i>
12.10–12.30	<i>Sebő Ferenc: A népzene előadásának stíluskérdéseiről</i>
12.30–12.50	<i>Berán István: A táncház mint a szellemi kulturális örökség átörökítésének magyar modellje</i>
12.50–13.10	Szünet
13.10–13.30	<i>Horváth László: Közösség- és közönség-építés a 25 éves Fonó Szerda táncházban</i>

- 13.30–13.50 *Berecz István: Út a szubkultúrából a kultúrába? – A Fölszállott a páva című népzenei és néptáncos-vetélkedő szerepe a hagyományos műveltség társadalmiasításában*
- 13.50–14.10 *Kiss Eszter Veronika: Az autentikus népzene alkalmazása az alapfokú zeneiskolai szófézsoktatásban*
- 14.10–14.30 *Árendás Péter: Múltbéli mesterek jelenkori követői – A falusi vonószekari hagyomány továbbélése*
- 14.30–14.40 *Kérdések, hozzászólások, zárszó*

Absztraktok

Lelkes Lajos

táncos, koreográfus

Az 50 éve történtek hiteles megidézése

1971. karácsony napját követően az előadó Novák Ferenc művészeti vezető meghívására Erdélybe utazott táncgyűjtés céljából. A szűk társaságban jelen volt Korniss Péter

és felesége, Korniss Edit, Foltin Jolán és Stoller Antal Huba, valamint Lelkes Lajos Taxner Klárával, a feleségével. A táncgyűjtés helyszíne a mezősegi Szék település, majd a székelyföldi Jobbágytelke volt, a közbeeső falvakat sem kihagyva. Az év végi ünnepeket és az új év első napját Széken töltötték, többek közt Kali néni táncházában. A „szavakkal leírhatatlan élmény” hatására találták ki a táncház budapesti meghonosítását: „Táncház úgy, mint Széken”, 1972. május 6. Az ötvenéves jubileum alkalmából az előadó három kérdésre válaszol: Miért? Hol? Hogyan? A megvalósításban aktívan közreműködött a Bihari Táncegyüttes.

Stoller Antal

koreográfus, az MMA
rendes tagja

**A táncházmozgalom indu-
lása (Az emlékezés kútjá-
ból mindenki a maga ved-
rével merít!)**

1972 húsvétján, amikor a biharisok meg szokták locsolni a tánc csoport hölgytagjait, Stoller Antal úgy döntött, hogy ne menjenek el egyenként hozzájuk, hanem jöjjenek össze egy helyen. Feltették a Széken készített hangfelvételeket, s meséltek az ottani élményeiről. Felmerült a kérdés, miért nem csinálnak ők maguk is tánc házat – az ötletet tett követte. Alapítottak egy szervezőbizottságot a négy pesti együttes képviselőiből (Építő, Bartók, Vasas, Bihari). Lelkes Lajos, aki akkor a Mezőgazdasági Könyvkiadó főszerkesztője volt, vállalta, hogy megszerzi a célra a Liszt Ferenc téri könyvklub helyiségét. Az előadó felment az akadémiára és megkérte Martin Györgyöt, állítson össze egy hosszabb és egy rövidebb széki táncrendet. Megállapodtak, hogy minden együttes delegál egy-egy párt, és a Bihariban vasárnaponként összejönnek, hogy felkészüljenek az első tánc házra. Itt Stoller Antal tanította a táncot. Húsvét és május 6. között eljutottak addig, hogy ki mertek állni a többiek elé.

Közben már Sebő Ferenc és Halmos Béla szintén készültek, hogy élő zenét szolgáltatassanak a tánc hoz. Néhány tánc házat tartottak ebben a formában, majd szétvált a szervezés. A Bartók Tánc együttes önállósodott és tánc házuk éveken keresztül működött.

Timár Böske

táncművész, táncpedagógus, a Csillagszeműek művészeti igazgatója

„Zene és tánc úgy, mint Széken” – Az első táncház és a táncházmozgalom kezdetei

Az előadó az első táncházzal és a táncházmozgalom kezdeteivel kapcsolatos személyes élményeit osztja meg. 1970-ben 14 évesen került a Timár Sándor által vezetett Bartók Béla Táncegyüttesbe. Legnagyobb szerencséjére abban a „történelmi” korszakban, amikor az együttesben egy teljesen új koreográfiai és táncpedagógiai szemlélet kezdett kibontakozni Timár Sándor, Martin György és Sebő Ferenc közös munkájának köszönhetően. Fialtal, kezdő táncosként már ezzel, a néptáncot anyanyelvként, szabadon improvizálható kifejezőeszközként megközelítő módszerrel kezdett el ismerkedni a Kárpát-medence néptáncagyományával, köztük a széki táncokkal is.

Ezzel az előképzettséggel vett részt az első táncházban 1972. május 6-án. Az eredeti elképzelés szerint ez egy zártkörű klub lett volna. A nyitást a nagyközönség számára a Bartók Béla Táncegyüttes vezetése kezdeményezte, Timár Sándorral és Sebő Ferencsel az élen. Tanítványként, később Timár Sándor felesége és táncpartnereként személyes szakmai élménye lett a táncházmozgalom országos elterjedése, ami ennek a nyitásnak volt az eredménye.

A 70-es évek gimnazista fiatalságaként a táncház kapcsán döbbenetek rá, hogy milyen tömegben él a magyarság a határon kívül, és milyen gazdag tánc- és zenekultúrával rendelkeznek. Ez az ismeret egészséges magyarságtudatot adott számukra.

Mindenekfelett azonban a néptánc közösségteremtő erejét értékelték, amit azelőtt semmilyen szórakozási formában nem találtak meg.

Éri Péter

népzeneész, etnográfus

Martin György szerepe a táncházmozgalom kialakulásában

Idén május 6-án lesz ötven éve, hogy a Bihari János Táncegyüttes kezdeményezésére négy amatőr néptáncegyüttes a saját szórakozására megrendez-

te az első budapesti táncházat a Liszt Ferenc téri Könyvklubban. A zártkörű rendezvény hamarosan kinyitotta kapuit az érdeklődő nagyközönség előtt, majd Martin György táncfolklorista és Timár Sándor koreográfus szakmai és szellemi irányításával, valamint a Bartók Táncegyüttes táncosainak és az első táncház-zenészgeneráció hangszereseinek segítségével 1973-tól elindult az a népzenei és néptáncrevival, amit ma táncházmozgalomként ismernek világszerte, s amely 2011-ben, mint hagyományátörökítési módszer felkerült az UNESCO szellemi kulturális örökség listájára. Az azóta eltelt majdnem ötven év alatt több nemzedék váltotta egymást, és vélhetően több százezer ember fordulhatott meg az országban egyre szaporodó táncházakban, tanulhatta meg s vehette használatába a néptáncot, népzeneét, mint eleink által reánk hagyományozott értékes kulturális örökséget. Ez a ma már sikertörténetként felfogható folyamat nem jöhetett volna létre Martin György tudományos elemző, rendszerező munkájá-

nak eredményei, valamint a táncházmozgalomban tevékenykedő táncosokat, zenészeket támogató önzetlen segítségével.

Fehér Anikó

karnagy, népzenekutató, szerkesztő, az MMA MMKI megbízott kutatója, a Nemzetközi Kodály Társaság elnökségi tagja, a KÓTA Népzenei Bizottságának elnöke

Röpülj páva! – A táncházmozgalom előzményei a televízióban

A magyar televízió adása az ezt pár évvel megelőző kísérleti adások után 1957. május 1-én indult el egy felvonulás közvetítésével. Alig egy évtizeddel később azonban már tehetségkutató versenyek voltak láthatóak a képernyőn, először nótá-, majd nótá- és népdal-, végül 1969-ben szigorúan csak népzenei előadókcal. Ezek elkészülte Lengyelfi Miklós, akkor nagyon fiatal szerkesztő nevéhez fűződik, aki felismerve a kor kínálta lehetőségeket, átgondolva a nézők igényeit, rendkívül magas színvonalon, valóban értéket létrehozva alkotta meg ezeket a műsorokat.

Az előadás az 1969-ben indult *Röpülj páva!* népművészeti vetélkedőről szól, amelynek következménye lett a mára ország-szerte működő mintegy 1200 népdalkör és a UNESCO legjobb megőrzési gyakorlatok listájára is felvett táncház, megszámlálhatatlan zenésszel és táncossal a profi és az amatőr világban.

A *Röpülj páva!* népzenei verseny számos meglepetést tartogatott a nézőknek. Tehetségeket fedezett fel, új dalokat talált meg (szavazni a versenyzőkre a nézők pl. beküldött, helyi gyűjtésű, lehetőleg korábban nem publikált népdalokkal is lehetett).

Összesen mintegy 800 ezer szavazat érkezett, ebből kb. 5245 dallammal, ezekből 1066 dalt elfogadott a MTA Népzenekutató Csoportja újdonságként. Ez természetesen új formát, új lehetőséget adott a már-már kiveszőben lévő, gyakran mással pótolta magyar népdalnak. A megyeszékhelyeken megrendezett elődöntők után regionális döntők következtek, ahol az adott vidék híres tudósai, művészei mondtak bevezetőt. Ezek egyikéről, Veres Péter író Balmazújvárosban elmondott nem mindennapi beszédéről is szó lesz a vetélkedő legjelentősebb, mai népzenei és kulturális életünkre is hatással lévő előadók egykori előadásának bemutatása mellett.

Sebő Ferenc

énekes, gitáros, tekerőlantos, dalszerző, népzenekutató és építészmérnök, az MMA levelező tagja, a hazai hangszeres népzenei és táncművelés egyik elindítója, a Sebő Együttes vezetője

A népzene előadásának stíluskérdéseiről

A 70-es évek magyarországi népzenei reneszánszának egyik legelső buktatója a népdaléneklés stílusának kérdése volt. Az mindenki számára nyilvánvalónak tűnt, hogy a paraszti adatközlők másképpen énekelnek és muzsikálnak, mint a hagyományosan zeneiskolában képzett, kottából dolgozó muzikusok, énekesek. Nehéz volt feloldani tehát azt a konfliktust, hogy mire jók az egyre tökéletesebb népzenei lejegyzések, ha ezekből a klasszikus zenén nevelkedett zenészek nem képesek visszaadni az eredeti hangzást.

Már Kodálynak és Bartóknak is szembe kellett nézniük ezzel a problémával, amikor népdalfeldolgozásaikhoz kerestek előadókat. Még azzal együtt is, hogy műveiket eleve koncertpódiumra szánták, nyilvánvalóan számolva a korabeli előadói technikákkal.

A *Röpülj páva!* nagy országos sikere a népdalok cigányzene-kíséret nélkül való éneklését illette, Faragó Laura, Budai Ilonka és Ferencz Éva feltűnésével. Ez akkor annak a bizonyítéka volt, hogy a népdal önmagában is képes sikert aratni. Az autentikus előadásmódról ez idő tájt még kevesen hallottak, és ezek a lányok is különféle operás, operettes vagy egyéni megoldású hangvételekkel próbálkoztak, de a melizmatikus dallamok szépsége és az ösztönösen egyszerűsége törekvő előadásmód mégis mindenkit lenyűgözött.

Ellenszenvet váltott ki a magyar komolyzene legjelentősebb képviselőiből, amikor a budapesti fiatalok a szájhagyomány törvényeit követve elkezdték megfigyelni és eltanulni a paraszti előadók előadási stílusát is. Ezt a jószándékú törekvést folklor-revival-szerű parasztelőadás-utánezatnak, afféle hamisítványnak minősítették.

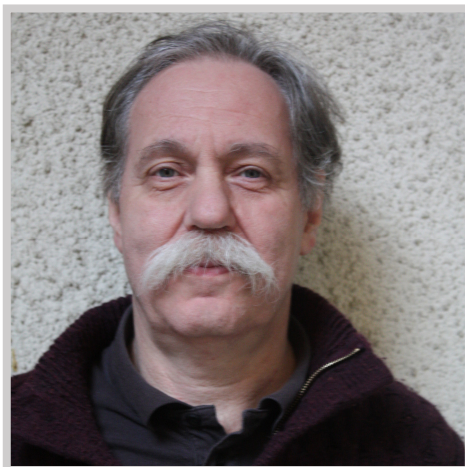
A régizene-divat világhódítása idején már bátran kimondhatjuk, hogy a népzene-kkel együtt járó előadói stílus is a régi idők tanúja, egyfajta régi zenei előadásmód a romantika előtti időkből. Ezért tűnik egyesek számára olyan befogadhatatlanul szikárnak, rusztikusnak, szóval olyan „bartókosnak”. Ahogy a historikus mozgalom elsődleges feladatának tartja, hogy a régi zenéket a korabeli előadásmód és stílus tiszteletben tartásával adja elő, ugyanebben a szellemben a városi fiatalok is ezt tették a felfedezett népzenevel.

Berán István

zenész, a Táncház Egyesület ügyvezetői tagja és képviselője

A táncház mint a szellemi kulturális örökség átörökítésének magyar modellje

A városi táncházmozgalom előzményei 120–140 évvel ezelőttig – a paraszti és pásztorkultúra tudomá-

nyos igényű megismerésének szándékáig – nyúlnak vissza. Vikár Béla, Bartók Béla, Kodály Zoltán, majd Lajtha László és Veress Sándor rakták le a népzene gyűjtésének és rendszerezésének alapjait. A néptánckutatás Molnár István által indult el, akit tanítványa, Martin György és az ő generációs társai követtek. A hetvenes évek elejére érlelődött meg Novák Ferenc és tanítványai körében a gondolat, hogy az erdélyi Széken fölfedezett táncház fővárosi környezetben is működőképes lehet. A nyitott táncházklubok irányába Timár Sándor, Sebő Ferenc és Halmos Béla terelték a kibontakozást. A táncház az élő zenei folyamatokkal együtt lélegző tánc, a megismert stílusokon belüli improvizációs élmény révén mára helyet kapott az oktatásban, mélyen beágyazódott a szabadidős és hivatásos művészeti életbe, s így vált a szellemi kulturális örökség átörökítésének nemzetközileg elismert modelljévé.

Horváth László

a Fonó Budai Zeneház
igazgatója

Közösség- és közönségépítés a 25 éves Fonó Szerda táncházban – A város legpatinásabb táncháza

25 éve – a Fonóval együtt – indult el a Fonó Szerda táncház, amely a mai napig meghatározza

a Fonó népzenei programjainak arcát. Közvetlen kapcsolatot ápol az adatközlőkkel, találkozási pontot nyújt a városi népzene-szeknek a meghívott hagyományőrző mesterekkel. Alkotói és látogatói közössége mindig egyfajta viszonyítási pont volt a táncváros „piacon”. A sorozat nyomán további táncházak letek otthonra a Fonóban, így a Berka moldvai táncháza, amely mára szintén nagy közönségbázissal működik.

A sorozat az adott táncanyagot legjobban ismerő tánctanárokkal dolgozik együtt. 6–8 hétig – tájegységtől függően alkalmanként tovább – tart egy-egy táncanyag oktatása egy kezdő- és egy haladócsoporthoz. A táncoktatást neves meghívott énekesek énekkutatása és kultúrtörténeti, néprajzi előadások egészítik ki. A haladócsoporthoz táncóráján élő zene szól, ahogyan a táncoktatás után kezdődő táncházban is, ahol általában két zenekar muzsikál. A sorozat egyedülálló módon ötvözi a táncoktatást és a táncházat.

A Fonó Szerda – és később a Berka – táncház köré is épült egy közösség, amely összetétele életkorban, képzettségben és lakóhely szerint is nagyon vegyes. Járnak 120 km-ről is minden héten táncházba. A táncmatika részben válaszol a közösség igényeire, részben a tanárok javaslatait veszi alapul. Igyekszenek az ismert táncvárosi slágerek mellett kevésbé tanított tájegysége-

ket is időnként elővenni, és igazi szakmai műhelyt nyújtani ennek a közegnek.

A 25 évvel ezelőtt megálmodott és életre hívott sorozat ma is javarészt ugyanazzal a tematikával működik, mint a kezdetekkor, viszonyítási alap a Fonó egyéb programjainak, valamint a tánc-házi közegnek egyaránt. Bár azóta sok folkocsma alakult, amely időben konkurenciát jelent, azok, akik szeretnének elmélyülni egy-egy táncanyagban és egy közösséghez tartozni, inkább választják a Fonó Szerdákat.

Berecz István

táncos, koreográfus, az MMA Művészeti Ösztöndíj-program ösztöndíjasa

Út a szubkultúrából a kultúrába? – A Fölszállott a páva című népzenei és néptáncos-vetélkedő szerepe a hagyományos műveltség társadalmiasításában

Az MTVA és a Hagományok Háza által 2012-ben először megszervezett és műsorra tűzött *Fölszállott a páva* című népzene- és néptáncvetélkedő műsor a világon egyedülálló módon a hagyományos kultúrát, az örökölt műveltség előadó-művészetben is megfogalmazható műfajait tűzte képernyőre. A 2019-ig hét évadot megért televíziós műsor sikere azt bizonyítja, hogy az 1972 óta útjára indult, és a Hagományok Háza 2001-es létrejöttéig lényegében intézményesítés nélkül, alulról szerveződő táncházmozgalom nagyobb társadalmi bázist is el tud érni, és a tiszta, autentikus élő népművészet – show-elemek és feldolgozás nélkül is – életképes és a műfajjal szemben viseltetett széles társadalomban elterjedt előítéletek

megfordíthatóak. A *Fölszállott a páva* nemcsak egy pár évados televíziós műsor lett – egyrészt a Kárpát-medence minden szegletéből induló versenyzők, a fiatal zenész- és táncosgeneráció legkiválóbbjainak sok közös munkán és fellépésen megerősödött hivatásbeli szövetsége, hálórendszere, közössége, példája –, hanem a világ magyarságának – határon túliaknak és a diaszpórának is – közösségmegerősítő ünnepe, jelképe lett. Példa arra, hogy hagyományos műveltségünkre nemcsak szükség van, de igény is. Ahogy Csoóri Sándor írja: „A világ első nagyszabású művészete, az ősművészet, a történelem legvédtelenebb emberének az alkotása. S ha ezt el tudtuk fogadni, mért nem akarjuk tudomásul venni, hogy a népművészet ugyancsak történelmi jelenség: a történelemből kimaradók mesterműve. Nem egzotikum, hanem az egyetemes emberi kultúra része. Éppen ezért ha a huszadik századba eljutó parasztság lemondott is róla, semmi okunk, hogy maga a nemzet is lemondjon. Még világosabban fogalmazva: ha eddig parasztságunk őrizte egyedül a századokon átnyúló hagyományt, a mostani időktől kezdve az értelmiségieknek kell átvállalniuk ezt a föladatot.”

Kiss Eszter Veronika

zenetörténész, a szentendrei
Vujicsics Tihamér Zeneiskola
szolfézstanára

**Az autentikus népzene
alkalmazása az alapfokú
zeneiskolai szolfézsokta-
tásban**

Kodály Zoltánnak köszönhetően az alapfokú zeneiskolai szolfézstananyag

nagy százalékban a magyar népdalokra épül. Mivel a szolfézsta-

nárok tanulmányaik során nem kapnak autentikus népzenei-néptáncos képzést, a legtöbben a népdalokat egyfajta szolfézs-példaként ismerik, kezelik. Sem az eredeti előadásuk, sem a népdalok néphagyományban betöltött szerepe nem ismert eléggé. Az aszimmetrikus ritmusok még említés szintjén sem szerepelnek, noha sok tankönyvi példa a tánccházmozgalomban aszimmetrikus ritmussal ismert, táncolt. Egyre több zeneiskolás jár néptánc-oktatásra, sok általános iskola vezette be a néptáncot mint az egyik testnevelésórát kiváltó tanórát a tanrendjébe, számos zeneiskola oktat népzenei hangszereket, népi éneket, így a gyerekek népzenei ismeretei is bővülnek.

Az előadás a gyakorlati szolfézstanításból mutat példákat, lehetőségeket a népzene autentikus előadásmódjának a megismertetésére, egyben annak a nehézségnek az áthidalására, amikor egy szolfézscsoportban vegyesen vannak jelen népzenei és klasszikus zenét tanuló növendékek.

Árendás Péter

zenész, a Liszt Ferenc Zene-
művészeti Egyetem
Népzene Tanszékének ta-
nára, a Hagyományok
Háza Folklórdokumentáci-
ós Könyvtár és Archívum
tárvezetője

**Múltbéli mesterek jelenkori
követői – A falusi vonósze-
nekari hagyomány to-
vábbélése**

Az 1970-es évek elején indult tánccházmozgalom egyik nagy eredménye, hogy a fiatal városi népzeneészek addig elképzelhetetlen precizitással, anyanyelvi szinten sajátították el a falusi mu-

zsikusok repertoárját és játéktechnikáját. A népi dallamok korábbi – más zenei műfajokban tevékenykedő – előadóival szemben a népzenei anyag bemutatásakor már legalább annyira fontossá vált az autentikus előadásmód, mint az igényes dallamválogatás. Sokan felkeresték a falusi mestereket és tőlük első kézből, velük együtt muzsikálva tanulták meg e mesterség fortélyait. Az immár tánckísérő funkciót is kiszolgáló népzeneészek a dallamok hiteles és stílusos eljátszásán túl megértették az egyes játéktechnikai elemek fontos szerepét, a zenei folyamatok felépítését, a tánczene ritmikai törvényszerűségeit, a kíséret harmonizálási rendszerét. Ezáltal részben improvizatív módon, ám a zenei szabályok szigorú betartásával képesek stílushűen reprodukálni a falusi vonószenekari hagyományt. Az előadó néhány példán keresztül bemutatja, kik a legjelentősebb falusi zenei példaképek, mik a vonósbandák kamarazenélésének legfontosabb jellemzői, mik a tudásátadás módszerei és milyen szempontok vezérelnek egy mai táncházenészt.

MMKI Kultúrsoikk PODCAST

Műsorvezetőink:

WESSELÉNYI-GARAY ANDOR

BÓLYA ANNA MÁRIA

WINDHAGER ÁKOS

 Google Podcasts

 Spotify

 Apple Podcasts

